

Áttanda stóra konsertin hjá Føroya Symfoniorkestri

Musikalske glædesspredere

Føroya Symfoni-orkesters nytårs-koncert i Nordens Hus søndag den 6. januar

UMMÆLI

Orð: Bo Isholm

Myndir: Jens Kr. Vang

Forventningens glæde.

Der hersker en særlig stemning over Føroya Symfoniorkesters nytårskoncenter i Nordens Hus og denne aften er ingen undtagelse. Publikum ankommer festklædte og veloplagte og salen er fyldt til sidste stolesæde en halv time før koncerten starter. Det er jo ikke bare koncert, men samtidig også direkte TV og radiotransmission. Kamerafolkene koncentrerer sig om de sidste tekniske detaljer, mens aftenens vært Páll Danielsen varmer publikum op. I forbifarten fortæller en af orkesterets

musikere mig, at eftermiddagens koncert gik over forventning godt og håber, at de mange medvirkende har kræfterne i behold til at gentage succesen om lidt.

Traditionen

Og hvad er det så, vi allesammen kommer for at opleve år efter år? Nytårskoncerttraditionen følger her som i resten af verden samme koncept – at underholde så mange som muligt på et så højt kunstnerisk niveau som muligt – og det må så afgjort siges, at målet blev nået i Nordens Hus attar i år. Traditionen tro var programmet bygget op omkring en kerne af musik, som fører os tilbage til det nittende århundredes livsglade Wien og Paris – en økonomisk opgangstid i Europa præget af overdådig selskabelighed, champagnesprudlende cancanforestillinger og løssluppen publikum op. I forbifarten fortæller en af orkesterets

ponister som Offenbach, von Suppé, Lumbye, Lehar og ikke mindst hele Straussfamilien.

Koncerten

Koncerten åbnedes passende nok med en nytårssang af mere nordisk oprindelse – Ver vælkomid Harrans år – i hvilken vi også fik lejlighed til at høre nytårskoret, som tæller erfarne sangere fra flere af vore eksisterende kor. Et til lejligheden sammensat, men meget velsyngende kor, der dog i dagens anledning kunne have været lidt større.

Efter ouverturen til Light Cavalry af Franz von Suppé, der var fuld af energi og præcision i orkesterspillet med festlige passager i messinggruppen, kom koncertens første solist – sopranen Nina Pavlovski fra København – på scenen. Hun var så ubetinget aftenens største oplevelse – en lykkelig

kombination af naturlig og ukrukket charme, kvindelig udstråling, et kollosalt udtryksregister, personlige musikalske fortolkninger og en moden stemmepragt, der uden synligt besvær var i stand til at overdøve det 50 mand store orkester. Såvel her som senere i programmet demonstrerede hun sit store talent – ikke mindst i Puccinis smukke »O mio bambino caro« og den dejlige »I could have danced all night« fra My Fair Lady.

En enkel og hymneagtig baroksang af hollandske Adrianus Valerius med islandsk tekst (!) klædte nytårskoret godt. Det samme kan siges om Niels W. Gades »I østen stiger solen op«, som var korets flotteste bidrag til koncerten. Det er dejlig musik, men jeg kunne ikke sige mig fri for at sidde og savne lidt flere færøske programindslag.

H. C. Lumby er ikke uden grund blevet kaldt

Nina Palovski, solistur, og Martin Mouritsen, dirigentur

Uttast til vinstru Jens Chr. Guttesen

Andras Olsen, annar av solistunum á nýggjårskonsertini

Steinvør Fonn, cello

»Nordens Strauss«, og hans march til Kong Georg den 1. af Grækenland viste igen symfoniorkesteret i god spilleform. Dernæst fulgte et af koncertens mest lyriske åndehuller – Tschai-

kovskys »Sangur utten orð« op. 2 nr. 3 – oprindelig skrevet for klaver, men her udsat for strygeorkester med behersket brug af blæsere. En dejlig afsluttende kontrast til de muntre

wienerkomponister.

Andras Olsen – et at vore egne unge talenter, der i øjeblikket uddanner sig udenlands – var koncertens anden solist i »Blue bells of Scotland«, som desværre viste sig at være et musikalsk fuldkomment uinteressant opvisningsnummer for trombone. At det alligevel endte i bragende bifald fra publikum, er ene og alene solistens forjenneste, idet hans tekniske virtuositet, gode klang og ikke mindst musikalske humor (han formåede sågar at citere Tjódósingin i kadenen) bar succesen hjem. Det mindede lidt om, hvordan Dirch Passer kunne skabe en landeplage ud af en dårlig revytekst. Godt gået Andras!

Et at de fast tilbagevendende indslag i nytårskoncerten er fællessangen »Kom og dansa«. Franz

Lehars wienervals stammer fra operetten »Den Glade Enke«, der havde premiere i Wien i 1905 og nåede til København året efter. Kristin i Geil må have haft fingeren på pulsen m.h.t. europæiske kulturstrømninger, for han skrev omgående en færøsk tekst – utvivlsomt med sin elskede Nikolina i tankerne – som efter min mening er et af de mest sensuelle kærlighedsdigte i færøsk litteratur. At vænke sig – i dag er sangen folkeeje.

H. C. Lumbyes humoristiske march »Lidt Kling – Klang til festen« er typisk for hans tid som kapelmester i Tivoli med slag-tøjets imitation af karuseller og andre lyde fra forlystelseshaven. Rameaus livlige barokdans »Tam-bourin« blev ligeledes brugt til sceneløjer, hvor Páll Danielsen »næsten« fik sin debut som kontrabassist.

Henimod slutningen af koncerten fik vi en af perlerne fra den sorgløse og elegante Parisertid – Offenbachs ouverture til operetten »Orpheus i helheimi« – hvor brilliant orkesterkolorit veksler med solospil i næsten kammermusikalske passager. Man havde i år valgt Johan Strauss

Radetzky March som koncertens festlige punktum med en regn af balloner, velfortjente fremkaldelser, ekstranummer og blomster til såvel solister som til dirigenten Martin Mouritsen og korleder Bjarni Restorff. En helt igennem festlig og underholdende aften på et højt kunstnerisk niveau.

Fremtiden

Selv om det måske falder udenfor denne anmeldelses rammer, vil jeg tillade mig et polemisk hjertesuk. Vi har et efter omstændighederne fremragende symfoniorkester her på Færøerne. Det kan vi som et lille samfund med 47.000 indbyggere være stolte af. Men det lader sig kun gøre, fordi der sidder en ildsjæl bag hvert eneste instrument i orkesteret. Arbejdsforholdene er alt andet end ideelle, og det bør der gøres noget ved. Et eksempel: Fællesprøverne til søndagens koncert starter om torsdagen og i løbet af 3 dage skal orkesteret indstudere et 2 timers program. Det er en stor mundfuld for et orkester, der kun mødes 3 gange årligt og en egentlig generalprøve, hvor hele programmet spilles igennem i rækkefølge, er som oftest en utænkelig luksus. Landsstyret barsler om få uger med en »Mentunar-virkisætlan« og jeg håber inderligt, at Óli Holm og hans kolleger i den forbindelse har gjort sig nogle tanker om Føroya Symfoniorkesters fremtid. Ellers ville jeg ikke turde betragte det som en selvfølge, at vi stadig mødes til nytårskoncert om 10 år.

em i rækkefølge, er som oftest en utænkelig luksus. Landsstyret barsler om få uger med en »Mentunar-virkisætlan« og jeg håber inderligt, at Óli Holm og hans kolleger i den forbindelse har gjort sig nogle tanker om Føroya Symfoniorkesters fremtid. Ellers ville jeg ikke turde betragte det som en selvfølge, at vi stadig mødes til nytårskoncert om 10 år.

På gensyn til næste år

Til allersidst et forslag til orkesterets bestyrelse: Sæt billetprisen lidt op og server et glas champagne og et par pindemadder ude i forhallen efter koncerten. Nytårskoncerten er blevet en tradition, som samler et fast publikum uanset billetprisen. Mange kommer langvejs fra og møder venner og bekendte, som det er naturligt at få en sludder med, inden man går hjem. Som det er nu, minder forhallen i Nordens Hus efter koncerten mest om Københavns Hovedbanegård i myldretiden. Hvorfor ikke forlænge den gode koncertoplevelse en lille timestid og samtidig genskabe et skær af Wienertidens selskabelighed og esprit!